

במדינה

(המשך מעמוד 25)

בנקאית, לפי שעה. כי סעיף משונה קובע, כי בכספו של בנדיקט תשתמש חברת הפיתוח של באר-שבע רק שעה שלא תמכור בינתיים ולא יהיה הון-חוזר מגביות בשוק. **זכויות תמורת לא-כלום.** כל זה היה די עגום ואפולולי, כשלעצמו. אולם יש גם לפרשה הזאת תוספת. ב-26 ביולי 1967 וב-15 בפברואר 1968 שלח הממונה על מחוז הדרום, לפי בקשת חברת-הפיתוח של באר-שבע, מכתבים לבנק הערב בהם קובע: "...המשקיע לא חידש את תקופת-הערבבות הנקאית שהוא היה חייב... משום כך רשאית החברה לפיתוח באר-שבע בע"מ לתבוע מכם סכום הערבות... אני מאשר את סכום הפרת ההסכם האמור...".

במילים אחרות: ההשקעה הפיקטיבית בלאו הכי לא מומשה, ולא זיכתה את ה-עירייה בשום טובת-הנאה. תמורת פעמיים שום דבר קיבל הקבלן-המשקיע 60 אחוז מהשקו — והאפשרות להשתתף בבנייתו. אגב: הרו"ח מתעלם מפרטים רבים ו-חשובים. כמו למשל, מן העובדה שמלבד בנדיקט יש עוד שותף בבניית-השוק: איש-העסקים הבאר-שבעי אברהם הלמן. המחזיק ב-20 אחוז מהמניות.

או למשל: את זהותו של המוסד הבנקאי שנתן את הערבות של בנדיקט.

ברור לכל אדם בעל עיניים שכאן מסתתרת שערורייה. בייחוד אם לוקחים בחשבון שמחיר ההשקעה למטר מרובע של שוק ירקות נאמד ב-475, 450 לירות: אך האומדן הרשמי של השקעה — פיקטיבית בחלקה — זו הוא אלף לירות.

העיר אחד מחבריה-מועצה: "זהו בהחלט דו"ח אלגנטי. הוא מוציא לגמרי את אליהו נאחי מן התמונה. כאילו ולא היה מעולם ראש-עיר וראש מועצת-מנהלי-החברה גם יחד — האיש שנושא באחריות הסופית ל-קאטאסטרופה הזאת."

דרכי-חיים

יהודים במינור

אלוה עמנואל, 81. חיפשה מישכן בו תוכל לבלות בשקט את שארית ימיה. אבל

תמורת חדר בבית-אבות דרשו — 10,000 לירות. היא נזכרה במינור הגרמני סנט צירלס, על שם קרלו ברומאוס, בירושלים המערבית. היה זה במינור אשר בין כתליו נהגה לבלות את חופשותיה מזה 15 שנה. גזירות הסכימו לקבלה כאורחת קבועה, תמורת תשלום חודשי צנוע. עתה מבלה שם הטבחית לשעבר, ולדבריה "אני מרגישה נהדר, הזמן עובר בנעימים וההשגחה מצו-יגת. זהו מקום לאנשים שרוצים חום ו-אהבה!"

לאלוה — הנמצאת בארץ מזה 30 שנה ועדיין אינה דוברת עברית — שתי בנות: אחת מהן, פסיכולוגית במוסד ציבורי, החרי-מה את אמה עקב צעדה זה.

הנזירות למדו עברית. פרט לאלוה נמצאים במקום עוד כמה זקנים יהודים. ה-נזירות המנהלות את המקום למדו עברית באולפן, מכירות הטב את מינהגי האורחים האלה, ומזכות אותם ביחס הולם: תפוח-עידבש בראש השנה, סעודה מפסקת ב-ערב כיפור, ונרות חנוכה בחג-האורות. במקום אין משיחין על דת, אבל מעל לדלת של כל חדר תלוי צלב קטן.

פשעים

זעם בוער

בלילה שבין ה-18 וה-19 בספטמבר נשרף כליל משרדו של שלמה לוי — האחראי לענייני-סעד במועצת-פעולי הרחובות. הכב-אים הצליחו, אומנם, לאתר את האש ל-משרד בלבד — אולם המקום נשרף עד היסוד, על כל מה שהיה בו.

לעיני החוקרים של משטרת הרחובות בראשותו של המפקח שטרנברג, נתגלה מחזה אופייני של הצתה: שביל של נזירות שפוזרו במתכוון אל עבר התיקיה.

החשד נפל על קלמן לאלוש (46), קליינט ותיק של משטרת הרחובות, המסוכסך באופן כרוני עם שילטונות העירייה, מועצת-ה-פועלים והעזרה הסוציאלית. אבל החקירה לא הצליחה לשבור את לאלוש — שהוכיח כי באותה עת היה מאושפז בנהה.

רמי אבנים ברחובות. השבוע היע מערכת העולם הזה קלמן לאלוש. זה

שורף קלמן
מה לעשות?

הגיע לי עד פה, הצהיר בפני הכתב-ה-תורן, בהצביעו על צווארו. "אני שרפתי את המשרד של לוי ברחובות."

בעגה גרונית, מעורבת במילים צרפתיות, תוך התפרצויות-פתע ותנועות-ידיים החות-כות קצב-דיבור עילג ומונוטוני, גילגל ה-גבר הרזה וקמוט-הפנים את פרשת-חיי: "עליתי מתונים ב-48. לקחו אותי ישר לצבא, לשיריון, גודו 52. הייתי טבח. סוג א', שלב שבשע קיבלתי. חתמתי קבע."

עד שיום אחד, בשדה, חייל אחד פלט כדור ופצע אותי ברגל — וגם הוריד לי אשך. שיחררו אותי מהצבא. את הפיצויים שלי קיבלתי עם עורך-דין ועם משפט. עורך-דין בטח גנב חצי הכסף."

"קניתי חנות. עשיתי מועדון-קלפים לחב-רה. אדוני, אני הראשון שהביא רמי אבנים לרחובות. קיבלתי שתי לירות-שעה מכל שולחן. 16 שולחנות. זה היה פרנסה. לא כמו היום — לוקחים נוער ומרגילים אותם לחשיש. אבל המשטרה התלבשה עלי וסגרו לי המקום."

• מישחקי-קלפים אותו משחקים בלוחיות.

"צריך אישפוז חזק!" עבדתי אצל חבקיך ואהר"ך בגריל, עלייד הקולנוע. אני גרילמן ומלצר סוג אלק-אלף. אפילו ב-סן-מרטין, המסעדה של מכוון וייצמן, הציעו לי עבודה."

אבל המשטרה לא נותנת לחיות. פתחו לי 120 תיקים. אף פעם אין הוכחות. אף פעם לא מביאים לשופט. כל מה שקורה — חשיש, גניבות, זונות — באים, עוצרים אותי. אף פעם לא לשופט. ופעם, ב-49, אני הרבצתי לטוטר והקצין גרייבר הרביץ לי. יש לי על זה הרשעה."

אני נשוי עם חמישה ילדים ואשתי בהריון. אני רוצה בית גדול ופרנסה. ושי-המשטרה תעזוב ממני. או הלכתי לשלמה לוי מהסתדרות. הוא מסדר הכל. כימעט הלביש עלי בית לזוג צעיר.

"השתוללתי. רציתי לקפוץ מהחלון. הוא תפס אותי וחנק אותי. לא רציתי להרביץ. ידעתי שהמשטרה יעשו לי סוף. הכניסו אותי לנוה מרגלית."

"ראיתי ששם עושים מהבן-אדם משוגע. ברחתי. יש לי חתימות משלושה רופאים שאני צריך אישפוז חזק. הכניסו אותי לנהה. ביום רביעי, ה-18 לספטמבר — ברחתי.

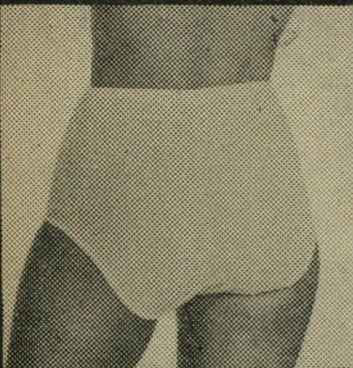
החללתי: נעשה חשבון עם שלמה לוי. ב-11 וחצי בלילה, קצת לפני סוף הצגה שנייה, נכנסתי למשרד שלו. לקחתי הניירות. כל התוכניות שלו. עשיתי שורה — והדלקתי. היה יופי. אחר-כך באמת הרגשתי יותר טוב. אפילו הכאב בטן שיש לי עבר לי."

"אפילו שיניים — אין!" "הלכתי ישר דרך הרחובות למגן-דוד ומשם חזרתי לבית-חולים. באו המשטרה לחקור אותי, אבל זה לא הלך להם. שכנים הרביצו ל-אשתי, והמשטרה אפילו לא באה. משוגעת מאבדת שלוש לירות — עוצרים אותי על גניבה. וכשחוקרים אותי, אין בלי מכות. אמרתי להם, מה אתם תוציאו ממני במכות? אפילו שיניים אין לי."

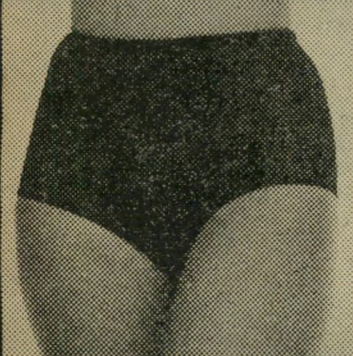
"נימאס לי. יש לי תוכנית גדולה. אני אפוצץ אותם. את כולם. את העזרה הסוציאלית. וההסתדרות, והמשטרה, וראש העיר. יש לי כעס בטח. כעס בוער."

"ועכשיו — בבקשה תנידו לי אתם מה לעשות. מה שתגידו — אני עושה."

לבקשה זו לא היתה אלא תשובה אפשרית אחת. לפי עצת-הכתב קם לאלוש קלמן — ושם למוסד בו היה מאושפז.

"נילדה" ב-10 צבעים עם פנטום

"רישתונית" החחחונים האורזיים

"מנדי" בטוה מכותה

רוטקס

תמיד קרוב אליך

"מיני-קיני" לצעידות ברוח

"גליה" של רוטקס
עשוי מחוטי הלנקה
גומי טוב יותר. מתיחה
לשני כיוונים טובה יותר.
מידה אחת לכולן. בדוגמא
רוילה ובקיני בשלל צבעים.

Rotex

Helanca®

חוטי הלנקה מיוצרים בישראל בלעדית ע"י מפעלי הברלון בע"מ, בנרשומה של חברת הברליין

M. Farag שחף ליניטון אילון